

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
МОМИНИ СЪЛЗИ

chitanka.info

През турското робство живяла една бедна жена с едничко дете — момиченце. Расло момичето, порасло, станало чудна хубавица. Разнесла се навред мълвата за нейната хубост. Идвали сватовници отблиско и далеко, изредили се де що имало лични и богати момци. Ала майката казвала, че момичето е още малко за женене: не знаело къща да гледа, нито дом да реди.

Пък и момичето не помисляло нито за сватба, нито за момци. От утрин до вечер работело то и пеело в градината си сред цветята.

Дворът им не бил голям, но от ранна пролет до късна есен в него цъфтели цветя. От къщата до пътната врата имало тясна пясъчна пътечка, а от двете ѝ страни чак до оградата и до стените на къщата били посадени цветя. Само момичето ги садило и поливало и само то било най-хубаво цвете сред цветята. А пък и името ѝ било Цвета.

Когато дружките я канели на хоро да иде, с момци да се види, тя им отвърщала със смях:

— Вървете, дружки, самички. Тропайте си хорото и на момците кажете да ме не мислят и чакат. Аз съм си вече годена. Белият крин ми е момчето, девери са ми лалето и синият зюмбюл, зълвите ми са ситните билки, а тънкият бръшлян ми е кум-побащим!

Така се Цвета смеела и тъй безгрижно живеела при стара майка в двори. Ала дошъл черен ден и за нея...

Селото им било край гора, а тяхната къща била съвсем до гората. В гората имало турци-хайдуте. Главатарят им бил лют кърджалия, турчин-друговерец.

Дошла и до него вест за хубавата Цвета.

През една тъмна нощ лавнали псета низ селото. Събудили се Цвета и майка ѝ. Изплашили се. Вредом се чувал тропот и глъч, вик и гърмежи. Налетяла хайдушка дружина селото и право в Цветини двори. Викнала Цветина майка, писнала мома Цвета. Изтръпнало цялото село: хайдуте Цвета отвлекли...

Жалят я добри съседи, ала никой не смее глава навън да покаже, камо ли с турци да се бори!

През гората бил пътят на турците. Втурнала се сама Цветина майка подире им. Насред път сили загубила, паднала назем несвястна и там си я слънце огряло.

Отваря Цветина майка очи, гледа — окол нея ситни цветя нацъфтели: събудил я дъхът им. Привела се и откъснала едно: тънко

стръкче, от долу до горе накичено с бели чашки-цветчета! На всяко цветче по капка росица. Вдигнала се майката, тръгнала: не може да се начуди — наляво, надясно, от две страни на пътеката все тези цветя.

И чула глас на сърцето ѝ да шепне:

„Дръж пътеката! Гледай белите цветенца!...“

Тръгнала Цветина майка — върви, лъкатуши, извива пътеката все по-навътре в гората. Отведнъж пред очите ѝ широка поляна, на поляната стои нейна Цвета — жива и здрава, с росна китка на глава!

А около нея — турци-хайдутути.

Включила майка щерка до сърцето си, заплакала от жалба и радост!

А турците — гледат, не помръдват! Повила глава стара майка, очите си не вярва: то не били турци-кърджалии, а сини камъни!...

Обажда се тогава мома Цвета, разказва ѝ как плакала по пътя, как паднала жалба на сърце ѝ, викнала, та се помолила:

— Помогни ми, прави боже, нямам верно либе, ни мил братец — турци да погубят, мене да избавят...

И докле молба изрече, през гората кон се разиграва, а връх коня млад юнак възседнал. Като слънце греел юнакът в тъмни нощи. Конят му бил червеното лале, сам си той бил белият крин, дрехата му — синият зюмбюл, а юздата — тънък бръшлян...

Спуснал се юнакът, прострял ръка, маждрак размахал и кого как досегнал, на място оставил, в земята го врасъл, на син камък го превърнал...

Оттогава това място се казва „Хайдушка поляна“.

И до днес стоят побити там сини високи камъни, с топки отгоре като чалми на глави.

А белите цветенца, що пътя показали на Цветина майка, били Цветините сълзи, що проляла по пътя, когато я влекли хайдутути... Превърнали се те на ситно дъховито цвете — момини сълзи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.